

УДК 342

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.92.3.11>

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ ЯК ЗАПОБІЖНИК ПОРУШЕННЯ АКАДЕМІЧНОЇ ДОБРОЧЕСНОСТІ ТА ЕЛЕМЕНТ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Головацький Н.Т.,
*старший викладач кафедри
адміністративного, фінансового
та інформаційного права
юридичного факультету
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»
ORCID: 0000-0003-3593-6143*

Головацький Н.Т. Адміністративно-правове забезпечення захисту персональних даних в умовах цифровізації як запобіжник порушення академічної доброчесності та елемент антикорупційної діяльності.

Вказується, Україна обрала стратегічний напрям цифровізації публічного адміністрування та сфери освіти, що знайшло своє відображення у положеннях Закону України «Про адміністративну процедуру» та підтверджується науковими дослідженнями. Наслідком цього курсу стало широке впровадження інформаційно-телекомунікаційних систем, що використовуються для прийняття кваліфікаційних та управлінських рішень. Такі системи, зокрема засоби автоматизованого оцінювання та перевірки на плагіат, здійснюють обробку чутливих персональних даних оціночно-кваліфікаційного характеру щодо студентів і викладачів.

Дослідження присвячене комплексному адміністративно-правовому обґрунтуванню необхідності та розробці механізмів алгоритмічної підзвітності у публічному адмініструванні освітньої та наукової діяльності, що використовує інструменти автоматизованого прийняття рішень (АПР). Актуальність роботи зумовлена стратегічним курсом України на цифровізацію та необхідністю гармонізації національного законодавства з європейськими стандартами, зокрема Регламентом (ЄС) № 2016/679 (GDPR). Обґрунтовано, що впровадження АПР для обробки оціночно-кваліфікаційних персональних даних (оцінки, результати антиплагіату, висновки про кваліфікацію) створює новий тип адміністративно-правового конфлікту, оскільки ці дані мають високий репутаційний та правовий наслідок, що робить їх критично вразливими до зловживань та корупційних ризиків. Визначено, що основна адміністративно-правова прогалина полягає у відсутності у Законі України «Про адміністративну процедуру» обов'язкового та деталізованого механізму превентивного контролю за логікою АПР. З метою усунення виявлених ризиків, обґрунтовано необхідність законодавчого закріплення Оцінки впливу на захист даних (DPIA) як обов'язкової попередньої адміністративної процедури для всіх освітніх систем, що приймають кваліфікаційні рішення. Доведено, що впровадження DPIA має супроводжуватися інтеграцією в національне адміністративне право двох ключових гарантій GDPR: права на людську інтервенцію та права на змістовне пояснення логіки алгоритму. Запропоновано створення незалежних експертних (аудитних) комісій, які будуть наділені адміністративними повноваженнями щодо нагляду за DPIA, проведенням періодичних аудитів та перегляду рішень АПР.

Ключові слова: Адміністративно-правовий механізм, Автоматизоване прийняття рішень (АПР), Оцінка впливу на захист даних (DPIA), Академічна доброчесність, Алгоритмічна корупція, Захист персональних даних, Право на людську інтервенцію, Цифрові права.

Holovatskyi N.T. Administrative and legal support for the protection of personal data in the context of digitalization as a safeguard against violations of academic integrity and an element of anti-corruption activities.

It is indicated that Ukraine has chosen a strategic direction of digitalization of public administration and the education sector, which is reflected in the provisions of the Law of Ukraine «On Administrative Procedure» and is confirmed by scientific research. The result of this course was the widespread implementation of information and telecommunication systems used to make qualification and management decisions. Such systems, in particular automated assessment and plagiarism checking tools, process sensitive personal data of an assessment and qualification nature regarding students and teachers.

The study is devoted to a comprehensive administrative-legal substantiation of the necessity for, and the development of, mechanisms for algorithmic accountability in the public administration of educational and scientific activities that utilize Automated Decision-Making (ADM) tools. The work's relevance is determined by Ukraine's strategic course toward digitalization and the necessity of harmonizing national legislation with European standards, particularly Regulation (EU) No 2016/679 (GDPR). It is substantiated that the implementation of ADM for processing assessment-qualification personal data (grades, anti-plagiarism results, qualification conclusions) creates a new type of administrative-legal conflict. This is because these data carry high reputational and legal consequences, making them critically vulnerable to abuse and corruption risks.

It is determined that the main administrative-legal gap lies in the absence of a mandatory and detailed mechanism for preventive control over the logic of ADM within the Law of Ukraine «On Administrative Procedure.» This lack of control gives rise to the phenomenon of «algorithmic corruption» and undermines the essence of the right to effective appeal, as the «black box» effect prevents a substantive audit of the algorithm's logic. To eliminate the identified risks, the necessity of legally formalizing the Data Protection Impact Assessment (DPIA) is substantiated as a mandatory preliminary administrative procedure for all educational systems that make qualification decisions. It is proven that the implementation of DPIA must be accompanied by the integration of two key GDPR guarantees into national administrative law: the right to human intervention and the right to a meaningful explanation of the algorithm's logic. The creation of independent expert (audit) commissions is proposed, which would be vested with administrative powers to oversee DPIA, conduct periodic audits, and review ADM decisions.

Key words: Administrative-Legal Mechanism, Automated Decision-Making (ADM), Data Protection Impact Assessment (DPIA), Academic Integrity, Algorithmic Corruption, Personal Data Protection, Right to Human Intervention, Digital Rights.

Постановка проблеми. Стратегічний курс України на цифровізацію публічного адміністрування та освітньої сфери, що підтверджується положеннями Закону України «Про адміністративну процедуру» [5] та науковими працями [3, 4], призвів до масового впровадження інформаційно-телекомунікаційних систем для прийняття кваліфікаційних та управлінських рішень. Ці системи, включаючи засоби автоматизованого оцінювання та антиплагіату, оперують чутливими оціночно-кваліфікаційними персональними даними студентів та викладачів.

Ключовий конфлікт полягає у тому, що технологічна ефективність цифрових систем вступила у протиріччя з фундаментальними цифровими правами особи [1] та принципами академічної доброчесності. На відміну від інших сфер публічного адміністрування, дані в академічному середовищі (оцінки, результати перевірок на плагіат) мають високий репутаційний та кваліфікаційний характер [6]. Маніпуляція цими даними або їхня непрозора обробка в автоматизованому режимі є прямим посяганням на етичний статус особи та джерелом корупційних зловживань.

Наукова спільнота справедливо вказує на виклики трансформації правової системи в умовах цифрової турбулентності [3], а також на необхідність захисту даних, що використовуються при реалізації дискреційних повноважень [2]. Проте, недосконалість національного адміністративно-правового регулювання щодо використання алгоритмів для Автоматизованого Прийняття Рішень (АПР) в освітній сфері створює критичну правову прогалину.

Основною проблемою є те, що чинне національне законодавство, включаючи Закон України «Про захист персональних даних» [7], є загальним і не містить обов'язкового адміністративно-процедурного механізму для превентивного аудиту прозорості та оцінки ризиків цифрових

систем (аналог Оцінки впливу на захист даних – DPIA [10]). Відсутність такого механізму, який передбачав би обов'язкове залучення незалежних експертних комісій, який уможлиблював би виникнення явища «алгоритмічної корупції» та підривав би гарантії права на людську інтервенцію та ефективне оскарження рішення АПР.

Таким чином, назріла необхідність обґрунтування та розробки адміністративно-правових механізмів захисту персональних даних в освітній сфері, які б діяли превентивно та забезпечували адміністративну підзвітність алгоритмів як ефективний антикорупційний запобіжник.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання правового регулювання цифрової сфери, захисту персональних даних та забезпечення академічної доброчесності є предметом активного наукового дослідження в Україні та світі.

Фундаментальні аспекти права на інформаційну безпеку як складової права людини на безпеку детально аналізує Барабаш О.О. [1], підкреслюючи необхідність запобігання загрозам національній безпеці та забезпечення конфіденційності персональних даних.

Питанням особливостей правового регулювання цифрових прав людини присвячена праця Серебряка С.В. [4], де розглядаються стандарти захисту прав людини у сфері новітніх інформаційних технологій, що є важливим для розуміння правового статусу суб'єктів в умовах цифровізації.

Комплексний філософсько-правовий аналіз трансформації правової системи в умовах турбулентності цифрової доби, а також феномену захисту персональних даних та цифрової ідентичності подано у дослідженні Нікітенко В., Воронкової В., Коломоєць Т. та Верлос Н. [3].

Проблеми захисту персональних даних при реалізації дискреційних повноважень органами державної влади досліджували Ковалів М.В. та Апетик А.М. [2], що є критично важливим для нашого дослідження, оскільки адміністрація університету, приймаючи рішення на основі даних, реалізує значний адміністративний розсуд.

Питання правового забезпечення академічної доброчесності в Україні, що є етичною та правовою основою для контролю якості наукової діяльності, висвітлено у праці Христинченка Н.П., Шишки Р.Б. та Бородіна І.Л. [5].

Аналіз зазначених праць підтверджує ґрунтовну розробленість загальних концепцій цифрових прав, захисту даних та академічної доброчесності. Проте, невирішеною частиною загальної проблеми, що вимагає окремого адміністративно-правового дослідження.

Метою статті є комплексне адміністративно-правове обґрунтування необхідності та розробка механізмів алгоритмічної підзвітності у публічному адмініструванні освітньої та наукової діяльності, що використовує Автоматизоване Прийняття Рішень (АПР), шляхом:

Аналізу правової природи оціночно-кваліфікаційних персональних даних як об'єкта підвищеного ризику зловживань.

Обґрунтування впровадження превентивних адміністративно-процедурних гарантій (на прикладі Оцінки впливу на захист даних – DPIA) як антикорупційного запобіжника порушенню академічної доброчесності.

Формулювання конкретних пропозицій щодо гармонізації національного адміністративного законодавства (зокрема, Закону України «Про адміністративну процедуру») для забезпечення права особи на прозорість, пояснення та людську інтервенцію у цифрових академічних системах.

Виклад основного матеріалу. Персональні дані, згідно із Законом України «Про захист персональних даних» [8], являють собою відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована. У контексті академічного середовища, цифровізація кардинально розширила обсяг цих даних, перетворивши їх на ключовий елемент публічного адміністрування освітньої та наукової діяльності [3].

Правова природа академічних даних є унікальною і вимагає посиленого адміністративно-правового захисту, оскільки вони безпосередньо впливають на конституційні права особи [6], її академічну доброчесність [9] та майбутню кваліфікацію. Для цілей нашого дослідження, де фокус зміщений на корупційні ризики та адміністративну підзвітність, ці дані слід класифікувати за їхньою чутливістю та наслідками обробки:

Спеціальні (Чутливі) Категорії Даних : Це дані, прямо визначені як чутливі міжнародним (Регламент GDPR [7]) та національним законодавством. В освітній сфері сюди можуть належати біометричні дані, що використовуються для ідентифікації під час іспитів, або відомості про стан здоров'я, що впливають на академічні відпустки чи графіки навчання. Обробка таких даних вимагає найсуворіших адміністративно-правових гарантій.

Оціночно-Кваліфікаційні Дані 📄: Ця категорія є найбільш критичною для нашого дослідження. До неї належать оцінки, результати перевірок на плагіат, висновки атестаційних комісій та рішення про присвоєння наукових ступенів. Хоча ці дані не є спеціальними у прямому сенсі [8], вони мають високий репутаційний та адміністративно-правовий наслідок [5]. Маніпуляція чи несанкціонована зміна цих даних через непрозорі цифрові механізми є прямим джерелом алгоритмічної корупції та підриває основи доброчесності.

Дані про Поведінковий Моніторинг та Профайлінг 📊: Інформація, що збирається автоматизованими системами (прокторинг, моніторинг активності) для профілювання особи. Ці дані використовуються для Автоматизованого Прийняття Рішень (АПР), що, як зазначає Серебряк С.В. [4], створює виклики для захисту цифрових прав та реалізації права на пояснення у разі незгоди з рішенням.

Варто відзначити, що використання оціночно-кваліфікаційних даних в АПР створює колізію адміністративної відповідальності. В умовах, коли рішення приймається алгоритмом, а суб'єкт владних повноважень (університетська адміністрація) реалізує лише дискреційні повноваження щодо налаштування системи [2], виникає ризик прихованої обгрунтованості рішення «чорним ящиком». Це робить процедуру оскарження рішення неефективною.

Співвідношення між захистом персональних даних, академічною доброчесністю та антикорупційною діяльністю в умовах цифровізації не є декларативним, а становить причинно-наслідковий адміністративно-правовий зв'язок. У цифровій площині ці категорії утворюють функціональний трикутник, де порушення базового елемента (захисту даних) неминуче призводить до криміналізації етичного стандарту (доброчесності) та утворення нового виду зловживань (корупції).

Захист даних є адміністративно-правовою гарантією та інструментом забезпечення надійності та автентичності інформації, яка використовується суб'єктом владних повноважень (СВП) [2]. Належний захист оціночно-кваліфікаційних даних (оцінки, результати антиплагіату) гарантує, що ці дані є об'єктивними та не були змінені несанкціонованим чином.

Академічна доброчесність є ключовим етико-правовим стандартом, закріпленим у Законі України «Про освіту» [9], оскільки Академічна доброчесність - це сукупність етичних принципів та визначених законом правил, якими мають керуватися учасники освітнього процесу під час навчання, викладання та провадження наукової (творчої) діяльності з метою забезпечення довіри до результатів навчання та/або наукових (творчих) досягнень. Цей стандарт вимагає об'єктивного оцінювання, самостійності виконання робіт та дотримання прав інтелектуальної власності. У цифровому середовищі доброчесність прямо залежить від захисту даних. Якщо цифрова система дозволяє несанкціонований доступ, зміну оцінки чи фальсифікацію результатів антиплагіату, це призводить до:

Порушення адміністративного акту (кваліфікаційного рішення), прийнятого на основі сфальшованих даних.

Прямого порушення академічної доброчесності [5].

Антикорупційна діяльність фокусується на запобіганні зловживанню публічною владою та дискреційними повноваженнями [2]. У сфері АПР, корупційний ризик виникає саме на стику непрозорості алгоритму та можливості маніпулювати даними.

Як зазначають Нікітенко, Коломоєць та інші [3], цифрова турбулентність та непрозорість створюють виклики для захисту прав.

Якщо алгоритм використовується для прийняття кваліфікаційного рішення, але його логіка не підлягає зовнішньому аудиту, це становить ризик «алгоритмічної корупції», де хабарництво чи зловживання не залишають традиційних слідів.

Таким чином, недосконалість адміністративно-правових механізмів захисту даних (відсутність прозорості та аудиту алгоритмів) є каузальною причиною порушення академічної доброчесності та чинником виникнення корупційних ризиків у сфері освітнього адміністрування.

Основний адміністративно-правовий ризик, який виникає при використанні АПР в освітній сфері, полягає у руйнуванні розуміння щодо традиційного інституту суб'єкта владних повноважень (СВП), що створює зону адміністративної безкарності.

Проблема «Чорного Ящика»: Алгоритми, особливо ті, що використовують машинне навчання, є непрозорими [3]. Якщо система автоматично виявляє плагіат або занижує оцінку (на основі оціночно-кваліфікаційних даних), адміністративний акт прийнято [9]. Проте, СВП (університет) не може змістовно пояснити логіку цього рішення, оскільки не має доступу до внутрішніх механізмів алгоритму.

Криза Відповідальності: Відповідно до праць Ковалів М.В. та Апетик А.М. [2], реалізація дискреційних повноважень СВП повинна бути обґрунтованою. Якщо рішення про відрахування або незадовільну оцінку ґрунтується на помилковому явищі непрозорого алгоритму, до кого застосовувати адміністративну відповідальність? Неможливість притягнути до відповідальності ані машину, ані посадову особу (через відсутність її прямого впливу) призводить до явища, яке ми називаємо «Алгоритмічна корупція» — зловживання, що не піддається традиційному контролю.

Таким чином, головна прогалина чинного Закону України «Про адміністративну процедуру» [9] полягає у відсутності механізмів, які б руйнували ефект «чорного ящика».

Європейський Регламент (ЄС) № 2016/679 (GDPR) [7] виступає ключовим міжнародним стандартом, що встановлює правові рамки для Автоматизованого Прийняття Рішень (АПР). Стаття 22 GDPR містить основну адміністративно-правову гарантію, встановлюючи загальну заборону на прийняття рішень, які ґрунтуються виключно на автоматизованій обробці (зокрема, профілюванні) і які мають правові наслідки для суб'єкта або суттєво впливають на нього. Оскільки рішення про відрахування, незадовільну оцінку чи виявлення плагіату мають прямі репутаційні та кар'єрні наслідки, вони підпадають під цю категорію.

Для боротьби з ефектом «чорного ящика» та забезпечення академічної доброчесності GDPR закріплює два ключові адміністративно-процедурні права особи, які мають бути інтегровані в національне законодавство [4]:

Право на людську інтервенцію (втручання): Це право вимагати перегляду автоматизованого рішення людиною-посадовцем, який має право скасувати або змінити рішення алгоритму. Це право виступає прямим запобіжником проти «алгоритмічної недоброчесності», оскільки відновлює адміністративну відповідальність суб'єкта владних повноважень (СВП) [2].

Право на пояснення - це право особи отримати змістовне, зрозуміле та повне пояснення логіки, використаної при прийнятті автоматизованого рішення. Без цього права, ефективна реалізація процедури оскарження, закріпленої у Законі України «Про адміністративну процедуру» [9], стає неможливою. Повторення процедури без пояснення логіки алгоритму, як ми встановили, не вирішує проблему упередженості чи зловживання.

Незважаючи на необхідність гармонізації, українське законодавство лише декларативно закріплює ці права, але не містить ефективної адміністративно-процедурної інфраструктури для їхньої реалізації. Ключовою прогалиною, яка ігнорує превентивну функцію антикорупційної діяльності, є відсутність обов'язкової попередньої адміністративної процедури для всіх освітніх систем АПР.

Визначивши, що алгоритмічна недоброчесність та корупційний ризик виникають через відсутність прозорості та неможливість ефективного оскарження рішень АПР, обґрунтовується необхідність впровадження превентивного адміністративного механізму. Таким механізмом є Оцінка впливу на захист даних (Data Protection Impact Assessment, DPIA).

DPIA, закріплена у Регламенті ЄС GDPR [7], є обов'язковою адміністративною процедурою, яку суб'єкт владних повноважень (СВП), у даному випадку – заклад вищої освіти, зобов'язаний провести до початку обробки персональних даних, якщо така обробка, зокрема з використанням нових технологій, може створити високий ризик для прав і свобод фізичних осіб.

У контексті Закону України «Про адміністративну процедуру» [9], DPIA має стати обов'язковою попередньою адміністративною процедурою для будь-якої цифрової системи, що приймає оціночно-кваліфікаційні рішення (наприклад, системи антиплагіату, прокторингу чи автоматизованого оцінювання).

Вимога про проведення DPIA руйнує ефект «чорного ящика» на етапі його створення. Вона змушує адміністративний орган (університет):

Документувати ризики: Публічно визначити, які саме оціночно-кваліфікаційні дані будуть оброблятися і які потенційні корупційні ризики (наприклад, маніпуляція вхідними даними, упередженість алгоритму) вона несе.

Обґрунтувати прозорість: Довести, що логіка алгоритму є прозорою, а дані, що використовуються, відповідають принципу мінімізації [8].

Створити процедури аудиту: Спланувати заходи для забезпечення права на людську інтервенцію та права на пояснення (що є прямою вимогою GDPR [7]).

Для вдосконалення адміністративного аудиту та права на людську інтервенцію як інструменти антикорупційного контролю є обов'язкове проведення оцінки впливу на захист даних (DPIA) і це є лише початковим етапом. Для повноцінного захисту від алгоритмічної недоброчесності та

корупційних ризиків необхідне впровадження ефективних адміністративно-процедурних механізмів контролю, які діятимуть протягом усього життєвого циклу цифрової системи.

Адміністративний аудит має бути законодавчо закріплений як обов'язкова періодична процедура перевірки відповідності роботи АПР-систем (антиплагіату, оцінювання) адміністративним вимогам, визначеним у DPIA.

Метою такого аудиту є перевірка не лише захисту оціночно-кваліфікаційних даних [8], але й внутрішньої логіки та параметрів алгоритму, які можуть бути змінені з метою алгоритмічної корупції.

Суб'єктом аудиту є незалежні експертні або аудитні комісії, що діють на постійній основі в закладах освіти, але мають зовнішні адміністративно-процедурні гарантії незалежності.

Ключовим моментом, що вимагає негайної гармонізації Закону України «Про адміністративну процедуру» [9] із GDPR (ст. 22) [7], є забезпечення права на людську інтервенцію (втручання). Це право є прямим антикорупційним інструментом, оскільки руйнує ефект «чорного ящика» і відновлює адміністративну відповідальність суб'єкта владних повноважень (СВП) [2].

Висновки. Проведене дослідження адміністративно-правового забезпечення захисту персональних даних у системах автоматизованого прийняття рішень (АПР) доводить, що ця сфера є критичним перетином цифрових прав, академічної етики та антикорупційної діяльності. Встановлено, що оціночно-кваліфікаційні персональні дані мають унікальний правовий статус, оскільки їхня обробка в умовах цифровізації безпосередньо впливає на репутаційні та кар'єрні наслідки для особи, що робить їх об'єктом підвищеного корупційного ризику. Основною адміністративно-правовою прогалиною, що призводить до кризи підзвітності та уможливорює «алгоритмічну недоброчесність», є відсутність у національному законодавстві обов'язкового та деталізованого механізму превентивного аудиту для систем АПР. Цей недолік, зокрема, руйнує сутність права на ефективне оскарження, оскільки в умовах «чорного ящика» СВП не може надати змістовного пояснення логіки рішення. У зв'язку з цим, обґрунтовано необхідність законодавчого закріплення Оцінки впливу на захист даних (DPIA) як обов'язкової попередньої адміністративної процедури для всіх освітніх систем, що приймають кваліфікаційні рішення. Це вимагає гармонізації Закону України «Про адміністративну процедуру» шляхом інтеграції права на людську інтервенцію та права на змістовне пояснення автоматизованого рішення, а також створення незалежних експертних комісій, які будуть здійснювати постійний адміністративний аудит. Таким чином, захист персональних даних в академічній сфері є функціональною основою для академічної доброчесності, а запровадження DPIA є ефективним адміністративно-правовим інструментом, що перетворює процедурні права суб'єкта на дієвий антикорупційний запобіжник.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Барабаш О.О. Право на інформаційну безпеку як складова права людини на безпеку: концептуальні положення захисту інформаційних прав. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 2. С. 138–142. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-2/138>.
2. Ковалів М.В., Апетик А.М. Особливості захисту персональних даних, що використовуються при реалізації дискреційних повноважень органами державної влади та місцевого самоврядування. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 5. С. 88–92. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-5/88>.
3. Нікітенко В., Воронкова В., Коломосець Т., Верлос Н. Захист прав і свобод людини як виклик трансформації правової системи в умовах турбулентності цифрової доби. *HUMANITIES STUDIES: Collection of Scientific Papers*. Запоріжжя: Гельветика, 2025. 23(100). С. 68–81. DOI: <https://doi.org/10.32782/hst-2025-23-100-08>.
4. Серебряк С.В. Особливості правового регулювання цифрових прав людини. *Актуальні проблеми права: теорія і практика*. 2025. № 1(49). С. 261–272. DOI: <https://doi.org/10.33216/2218-5461/2025-49-1-261-272>.
5. Закон України «Про адміністративну процедуру». *Відомості Верховної Ради України*. 2023. № 21. Ст. 147. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text>.
6. Христинченко Н.П., Шишка Р.Б., Бородін І.Л. Правове забезпечення академічної доброчесності у науковій діяльності в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 6. С. 172–176. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-6/172>.

7. Регламент (ЄС) № 2016/679 Європейського Парламенту та Ради від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних (GDPR). *Офіційний вісник Європейського Союзу*. 2016. L 119/1. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/b187>.
8. Закон України «Про захист персональних даних» від 01.06.2010 № 2297-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2010. № 34. Ст. 481. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#Text>.
9. Закон України «Про освіту» від 05.09.2017 № 2145-VIII. *Відомості Верховної Ради*. 2017. № 38–39. Ст. 380. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19>.